

[Bolvig]

hele partiet og den samlede regering med til blot lidt.

Arne Melchior (CD):

Jeg havde egentlig forberedt mig på at gå i rette med SF i anledning af det her foreliggende forslag, men det har så mange ordførere gjort fortrinligt før mig, så jeg vil benytte mine første minutter til i stedet for at gå i rette med arbejdsministeren, en ret uvant situation for mig i øvrigt, og jeg er meget ked af, at det skal være nødvendigt.

Men jeg har hæftet mig ved den samme udtalelse af arbejdsministeren, som hr. Bolvig sluttede sit indlæg med netop nu, nemlig at det er så svært at få nogen partier til at gå med til noget som helst. Dette er ikke rigtigt, og jeg opfordrer arbejdsministeren indtrængende til at mildne eller helst annullere denne udtalelse. Jeg tror ikke, der findes nogen regering, der har haft mere samarbejdsvillige partier som opposition. Det er ikke længe siden, statsministeren sagde til mig: der er slet ikke nogen opposition.

Men nu siger arbejdsministeren altså, at han ikke kan få noget forlig i gang med nogen som helst. Det passer ikke. Vi møder, hver gang der bliver kaldt, ja, vi sagde i december: hvorfor vente til april eller maj måned, hvorfor ikke starte i januar måned med at indlede samtaler om de ting, vi dog ved er nødvendige? Nu er det lige straks påske og aprilsnar og det hele, og der er ikke sket noget endnu. Det er altså ikke manglende vilje til at arbejde eller samarbejde, regeringen møder i dette ting.

Så sagde ministeren videre, at så snart der skulle vise sig flertal for at komme i gang, ville man gerne i gang. Det viser sig meget hurtigt. CD har i forrige uge stillet et forslag om obligatorisk overskudsdeling, og så – lig det ene eller det andet, mere eller mindre – er der i hvert fald tale om at komme i gang, og arbejdsministeren er vidende om, at der i december måned i dette ting var et komfortabelt flertal for obligatorisk overskudsdeling, vel at mærke, hvis man kunne regne med de 69 socialdemokrater. Det samme flertal er til stede i dag, og det vil være her dette folketings tid ud. Det kommer an på regeringen og socialdemokratiet, om man har denne vilighed til at komme i gang. Men så trist er det altså, at arbejdsministeren og regeringen

for tiden, vel kendende situationen – og det er ikke deres åndsevner, heller ikke på det økonomiske område, det skorter på – disker op med et forslag om forbud mod overarbejde og tvangsmæssig omlægning af regnskabsåret. Og efter hvad arbejdsministeren sagde her i dag, fastholder man sit forslag B 12 fra december i fjor som udgangspunkt for en ordning på dette område. Så skal man nok få den virksomhedsflugt ud af landet, som vi har læst og set meget om i den senere tid, til at accelerere.

SF skal nu heller ikke slippe helt. SFs ordfører, fru Lilli Gyldenkilde, sagde her, at demokratiet stopper ved fabriksportene. Der må være en eller anden forestilling om, at demokrati betyder, at alle skal bestemme det hele hele tiden. Dette er snarere en definition på anarki og ikke på demokrati, men således foranlediget af SFs ordfører vil jeg dog godt spørge: hvordan står det til med demokratiet i SF selv? Arbejdsministeren har jo udførligt beskæftiget sig med de begivenheder, der udspillede sig mellem SFs folketingsgruppe og SFs hovedbestyrelse i december måned, og jeg er glad for her at få lejlighed til øje til øje med en del af SFs folketingsgruppe og gruppeformanden, som ved, at jeg højagter hendes dygtighed og saglighed på en lang, lang, lang række områder, at gentage, hvad jeg før har skrevet et sted, at SF efter min mening ved den lejlighed, i december måned, begik åbent grundlovsbrud, idet en folketingsgruppe, som er valgt af ca. 200.000 vælgere, deponerede sin vilje hos en hovedbestyrelse, der er valgt af 6.000–7.000 af disse vælgere og altså ikke kan repræsentere andre end de 6.000–7.000. Jeg tror, tallet er nogenlunde rigtigt. Dette er helt klart i strid med grundlovens § 56, som ikke nøjes med at sige, at folketingsmedlemmer ene er bundet ved deres overbevisning, men som trods grundlovens knappe lovsprog tilføjer »og ikke ved nogen forskrift af deres vælgere«.

Man kan ikke altid kontrollere, hvad det enkelte folketingsmedlem eller den enkelte gruppe lader sig lede af, men vi så her med en dristighed, som på en måde er beundringsværdig, en ærlighed, som var fantastisk, men som også giver mig mulighed for at påstå det, jeg påstår, at SFs formand beklagede, at folketingsgruppens vilje og hensigt i denne for samfundet vigtige sag måtte overstemmes, måtte tilintetgøres, af hovedbe-